

318

Когато той бе казал пред раклата на света Петка: "Имам всичко, което пожелах", едва ли би помислил някога, че може да мечтае за независима патриаршия. И разбра, че народът имаше право като казва: "Всяко зло за добро..."

Измъната на латините му бе донесла патриаршията.

И Асен реши най-първо да се отпрати, с изпълнено от благодарност сърце, да се поклони пред раклата на преподавната Петка.

13.

- Какво правиш?

- Работя една възба за веното на царкинята. Бързам, защото ми се струва, че напоследък започнаха да припират. Изглежда, че скоро ще бъде свадбата.

Кир Тодор трепна, обори глава, въздъхна дълбоко.

- Надявах се, че след като латините я върнаха, някога тя можеше да стане невеста на Иоан, или Димитри. Тогава една Елена Комнина щеше да върне свободата на свекъра си. А сега, след лудориите на Анна, загубих и последната си надежда, че поне сръбската кралица ще подигне опълченията на мъжа си, за освобождението на пленения си баща...

- Той се изсмя горчиво. - От кого ще чакам вече помощ? От брата си Мануила ли? Пък и там е деспотица ^Аасеновата дъщеря, тъй както сега в Сърбия кралица Белослава е пак ^Аасенова дъщеря... Знае си работата българинът.

- Не очаквах от Анна такова лекомислие... - поклати глава императрицата. - Кога са избягали в Драч, кога е успяла да се залюби с тоя латински велможа... Бедният Стефан Радослав! Без царство и без съпруга... Не ще простя това на безумната си дъщеря... Да остави мъжа си, тъкмо сега, когато е в изгнание, прогонен, нещастен.

- С това тя завинаги загубва сръбската корона... Глупачка! - кир Тодор ядно махна с ръка. - Защото нищо се не знае... В Сърбия тия неща не траят дълго. Дорде кир Тодор бе могъщ - зет му беше крал